

Ajánlás

Mindkét parasztköltő családtagjainak, akinek szebb és jobb jövőt kívántak – mit el is értek az Ő jóvoltukból- a megírt verseikben a költők.

Előszó

Fekete Sándor és Molnár György hosszú éveken keresztül a molványi földeket művelték. Ők még a jobbagysorból kitört nagyszülőktől tanulták meg a föld és haza szeretetét. Verseikkel próbálták a fiatalokat a haza és a föld szeretetére nevelni, de lám a magukfajta parasztokat térdre kényszeríti az „Új parasztság”. Nem kímélik, mint Ők, hanem megmérgezik, kizsákmányolják, és idegen kézre adják az anyaföldet. Lassan megszűnik a hont védő sereg, zsoldos katonák váltják fel őket, kik pénzért szolgálnak, nem a haza szeretetéért. Istentől kapott szorgalmukat, tehetségüket, bátorságukat megőrizve az utókornak, tisztelettel emlékezünk meg rájuk.

Emlékükre legyen ez a könyv vigasztalás azokra az évekre, mikor csendben kellett a hitüket és hazaszeretetüket gyakorolni.

Vedd, olvasd, és hálás leszel nekik.

Molvány, 2004. április 24.

Varjas László

Életrajzi adatok

Molnár György

1913-ban született Szigetváron, /akkor még Somogy megyéhez tartozott, ma Baranyához/. 1918 óta Lajosfán lakik /ma, mint település, megszűnt/. Az elemi iskolát Molványban, a négy polgárit Szigetváron végezte. Az óta gazdálkodik. Versírással 1937 óta foglalkozik. Első verse a „Függetlenségben” látott napvilágot. Dolgozik a szigetvári „Új-Délsomogy” és „Délvidék” és a kaposvári „Új-Somogy” című lapok részére. Versei rendszeresen jelennek meg az „Új-Délsomogyban” és a „Kis-Újságban”. A polgári elvégzése után Molványhídon jegyző gyakornok, majd a „Dél-Somogynál” újságíró. Megnősül és Csór községben adóügyi jegyző, majd tanácstitkár. Felesége Takács Mária főkönyvelő a termelészövetkezetben. Két gyermekük születik. Lánya vegyészmérnök, fia üzemmérnök. Mindketten a Gyöngyös-Visontai hőerőműben dolgoznak. Molnár György 1964-ben visszaadta lelkét Teremtőjének. „A kiszabott esztendőket letelnek és én útra kelek, és nem térek vissza”

/Jób. 16,22/

Életrajzi adatok

Fekete Sándor

1899-ben született Molványban, /akkor még Somogy megyéhez tartozott, ma Baranyához/. A világháborút egészen fiatalon küzdötte végig. Cikkei és versei a „Magyar Faluban” a „Délvidékben” a „Föld Újságban” az „Új-Délsomogyban” jelentek meg, azon kívül több versgyűjteményben közöltek verseiből. A „Magyar Falu” pályázatain versírásban pályadíjat, prózában dicséretet nyert. Tevékenyen részt vesz a kisgazda társadalom megszervezésében. A Kormányzó Úr Öfömméltósága 10 éves jubileuma alkalmával írt köszöntő verséért legnagyobb elismerését tolmácsolta és hivatalos úton hozta ezt tudomására. A háború után megnősült. Molvány község példamutató szorgalmas földművelője volt. Felesége, Nagy Lídia háztartást vezette, gyermekeket nevelt és a földművelésben segített tevékenykedni. Két leánygyermekük született, akiket tisztességre, családszeretetre és a hit szeretetére neveltek, amit Ők meg is tartottak. Fekete Sándort 73.éves korában, 1972-ben hazahívta Ura.
„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem a hitemet megtartottam”.

/2. Tim. 4,7/

Fekete barázdák alól.....

Írta: Molnár György

Fekete barázdák alól jöttem,
Honnan az elszórt mag útra indul,
Úgy jöttem dalolva, vígan,
könnyen,
Menekülve a bűtől, a kintől,
Égi kottáról lopta énekét
Felettem a szürke kis pacsirta,
Míg kidöntöttem földből az ekét,
Lelkem a megvetők könnyét sírta.

Fekete barázdák alól jöttem
És kopogok szívetek ajtaján,
Rést vágok, mint Botond vezér
hősen
Büszke Bizáncban tette hajdanán

Onnan jöttem: hol fű, fa, lomb,
vihar,
Szellő, virág, madár, s minden
dalol,
Amiből lettem, ami betakar,
A fekete, hús barázdák alól.

Lajosfa

Egy azokkal

Írta: Fekete Sándor

Madár-dalos lombhullató erdő,
Vadvirágos mező fia vagyok,
Nemzetemnek szegény pór
gyermeke,
Egy azokból, kikkel szántogatok.

Nem születtem fényes palotában
Gőgös, kevély, dúsgazdag
szülőktől,
Csak egyszerű asszony az én
anyám,
Fűzfaólya volt ringató bölcsőm.

Bölcsőm felett magyar ima és dal,
Vegyült össze és altatott engem,
Magyar vagyok s a vadvirág illat
A sík mezőn csókolgatja lelkem

Szántok, vetek, mint jobbágy
unoka
Az ősi földön, melyért nagyapám,
Még a földes úrnak is robotolt
Szorgalmasan, élete tavaszán.

Szabad időm, ha mégis adódik,
Tollat fogok a kérges kezembe,
S egy-egy szikrát gyűjtök a
csüggeteg
És jobb sorsra érdemes szívekbe

S hiszem, hogy ha izzanak a
szikrák,
Lángoszlopok gyúlnak majd az
éjben,
Magyar átka: széthúzás és közöny
Elhamvadnak eszménk szent
tűzében.

Mindez várva, állok, mint egy
szikla,
Meggyőződve őrhelyemen résen,
Hogy a létjog csatájából én is,
Rendületlen kivegyem a részem.

Hogy ne vesszen el, ami még
megvan,
Talpra álljon újra mind egy szálig
Az én fajtám, s küzdjön, azt
hirdetem
Szebb jövőnkért,
kőrömszakadtáig.

Molvány

Júdás poroszkál

Fekete Sándor verse

Jótét helyében várhatók jót ?
Kérdem magamtól s mondogatom
magamnak
Krisztus a világ megváltója volt
S még neki is keresztet faragtak !

Megfeszítették s harmadnapon
Feltámadott az Úr ! – remegtek a
lelkek...
Poroszlounokák az óta vakon,
Butairigyen a léleknek esnek.

Ez ám a tény! Egyéb csak látszat
Törbeccsalás... Mit se sejtse
áldozatuk
Tegnap, hogy ma a jóért bosszút
állnak
Érezni is majd, mint tapos a
sarkuk...

Ritka a jó jótét helyében...
Mint a holtak közt egy fehérbe
öltözött.
Most is úgy, mint kétezer éve:
Júdás poroszkál az emberek
között.

A gyomszedő

Valami készlet, hív, csalogat,
Új barázdát vonni hattyúfehér
mezőn.

Felveszem a rozsdálló tollat,
S kalamárisba mártom
szívrepesően.

Vérem nem magamért fűt, perzsel
Milliókért indul meg vérezett toll.
S a barázda mindig több eggyel,
Amit tűzcsóvákkel lelkem
teleszór.

Várakozásom nem lesz meddő,
Csupa advent, mely a végtelenbe
ér...
Boldog leszek én a gyomszedő:
Lángvetések közt a lelkek
mezején!

Lobogó fények kalászában,
Az Isten hit kohója acéloz szemet
Az aratást ne bízzuk hát másra,
Mert minden szem mag kár,
hogya kipereg!

Molvány
Fekete Sándor

Álom és valóság
Írta: Fekete Sándor

Álmodtam, hogy zordon telünkre
Köszöntött egy szebb kikelet,
Nem hajtottak bánat- malmokat,
Leccsigázott bús emberek.
Derűre volt minden borulat,
Vidáman tarkult a határ,
Mebékültek végre a lelkek,
Az új élet szép tavaszán !

Eddig az álom, mert az asszony,
Kinek álmom ritkán tetszett,
A hajnali kakasszóra
Már az ágyból kimenesztett.
S úgy, ahogy az édes, álmot,
Szemeimből kitöröltem,
Akkor látom minden úgy van,
Mint volt tegnap körülöttem.

Álmomból felocsúdva,
Neki láttam a munkának,
Dolgozni kell a szebb holnapért,
Vége az álomvilágnak.

**Áldd meg Atyánk !
Kis lányom születésére.
Fekete Sándor verse**

Teremtő, Jóatyánk, Istenünk !
Haragodtól félünk, rettegünk,
Tudtod nélkül itten nincs élet,
Mi tervezünk s azt Te elvégzed!

Kívánságunk ma nem teljesül,
Mert végzésed bár ellenszegült,
De nem zugunk Tudod mi érte:
Bátran állunk trónod elébe.

Legyen úgy az, mint Te akarod!
Áldd meg Atyánk e kis magzatot!
Melyet hű nőm hozott világra,
Hogy szárnyait köztünk kitarja.

Adj kitartást erőt minekünk
Fogadjuk, hogy hitben neveljük!
És áldjuk a Te szent nevedet,
Míg nem a sír minket eltemet.

Jó anyám imája
Írta: Fekete Sándor

Vész fellegek keringtek felettünk
És az ágyuk gyilkos ércet szórtak
Hadba szálltak ifjak és öregek.
Akkor volt ám döbbenetes
korszak!

Gyerek voltam, még fiatal gyerek
Mikor atyám elbúcsúzott tőlem.
Magas volt biz még az ekém
szarva,
S a barázdát öntözgette könnyem!

És mi történt egyik dobpergésre?
Mentem én is, mint megannyi
gyerek...
Elfúlt hangon jó anyám kérdezte
/zokogva/
Te is elmégy fiam?... Isten veled!

S mentem, mentem ki a csata
síkra...
Galíciát bejártam nagy részben,
Grappánál a talián sziklák közt
Az álommal én is szembe néztem.

S minő csoda! Tomboló harc
közben,
Éreztem, hogy jó anyám imája,
Fel – fel szárnyal értem nap –
nap után:
Istenhez az égi hazába!

S ült a csatazaj!... S hazafelé:
Csak egy imán töprengtem,
töprengtem,
Köszönöm jó anyám! – mondtam
s már is
Csókba forrtunk össze mind a
ketten.

Lopva titkon...
Fekete Sándor verse

Zaj csitultával
Este mikor házunk népe lepihen,
Naphosszat bár elfáradtam,
Mégis örül szívem.

Vasakarattal
Ficáncoló véretem féken tartám,
Míg meglesem: elaludt-e?
Éberszemű anyám!

Alszik. Hál Isten!
Máris pillanat múlva ég a lámpa,
S a szíva vér fehér mezőn:
A vadugart szántja.

Lélekpalántát
Ültetek bőven minden barázdába,
Hogy illata a kis kunyhót
S a palotát bejárja.

Felébredt anyám!
Én csak az asztal fölött
gubbasztok,
De kár – mondom – most
születnek,
A szebb gondolatok!

Lesz hadd el, hadd!-szól:
Fiam! Megint az olajat égeted?
Az irka – firkáért semmit
Nem fizetnek neked.

Fújd el a lámpát!
Feküdj le rögvest, amíg szépen
kérek!
Parasztfajtád száz év múlva,
Értékelne Téged.

Jó. Megyek Anyám!
Még élek a szebb jövőt
munkálom.

Közben pihen fáradt szemem:
Három kék szempáron.

Lopva, titokban
Csókolt csók is édesebb, mint egy
másik,
Anyám! A titkon ért betű
Boldogsággá válik.

Lídiámhoz

Lídiám, én édes feleségem!
Minden perc egy esztendő itt
nékem
Amióta tőled távol vagyok:
Komorabbak számomra a napok.
Sziklahegyen van itt egy, vén
várrom,
Megírom, hogy a vártát még
állom!
Bár hajamban őszülnek a szálak
Ez nem is fáj, csak az, hogy nem
látlak!

Nem okoztam oly gondokat
Néked,
Hogy halványult volna
rózsaképed.

Hely én arra mindig büszke
voltam,
Valahányszor emlékszem, - ha
szóltam.

Mostoha most mindannyiónk
sorsa,
Jó az Isten, lesz miránk is gondja.
Védőkarját oltalmul kitarja,
Viszont látjuk egymást, viszont
nemsokára.

Molvány,
Fekete Sándor

Szokatlan fecskék

November magyar égre törve,
Szokatlanul nagyobb fecskék
szállnak.
Én bebúvok a Bakony erdőben:
Neki dőlve egy öreg szálfának.

A fa mellől nézem a fecskéket,
Mint csipognak acél golyót
szórva.
Betyár világ nem látott ily képet
Soha, soha az öreg Bakonyban!

Mintha, mintha jég verné a fákat
Hull az avar a betyár tanyára.
A természet szeme könnybe
lábad,
Támadó fecskék munkájára.

Néhány kicsi fecskénk bosszút
forral,
S lerohanja a támadók százát.
S a Bakonyra bukik véres orral
Kinek fecskénk kicsípi bordáját.

Molvány,
Fekete Sándor

A paraszt

Kérgesre tört tenyere
Könnytől ázott kenyere
Szívében jajszót szaggat,
De rá semmit sem adnak.

Ajkán ül rég a panasz,
Mint szirten az anya sas.
Száll – zug vihar sebese
Mégsem hallja senki sem !

Mind hiába kesereg,
Hisz a fülek süketek.
Gyógyír nincs csak rongyos szűr,
Vándorbot s a paraszt tűr.

Reménysége, vigasza,
Tengeren túl Kanada.
Végrehajtó mit tehet?
Viszi mindazt mit lehet.

Nem marad meg a Riska
Sem a ló, sem a birka,
Csak az apró gyerekek,
Ki ad nekik kenyeret?

Molvány,
Fekete Sándor

A csósz
Írta: Fekete Sándor

Nem voltam én soha, soha a
Bakony lakója,
Nem is hozott engem ide
csőrében a gólya,
De a mivel nagy kereke fordult az
időnek,

Kipottyantam a kerékből a
Bakonyba csósznek.

Feladatomban, hogy őrizzem a
Bakonynak fáját
Szövögessen a szabadság a
boldogság álmát
Legyen újra béke, mint volt, s
dalos kedv egy rajban
Mikor is én galambommal
csináltam volna.

Örök szerelmem
Írta: Molnár György

A Föld szíve szerelmesen dobog
S az arcomon illatos csókja ég.
Szellő karjával átölel, lefog
Alám kínálja lihegő mellét.

Ráheverek... kell, hogy
elfogadjam
Szűz ölet, ez minden vággyal
betölt.
Nem vezet leányhoz kereső utam,
Tied vagyok, örök szerelmem:
Föld

A föld foglya
Írta: Molnár György

Az ágyam fejedelmi,
Ma gyűjtött széna-boglya,
Nem tudok tovább menni,
Én, a föld örök foglya.

Takaróm, csillagos Ég,
Bódít a széna-illat,
Egy-kettőt sóhajtok még
S a csend állomba ringat.

Hitvallás
Írta: Molnár György

Életcéllul tűztem
Fajtám védelmét.
Ha esküm megszegem
Úgy, verjen meg az Ég.
Nem kell jutalom,
Dicskoszorú s babér,
Fajtám boldogsága
Mindennél többet ér.

Ha kihúl tetemem,
Ne tegyétek sírba.
Nem kell márványoszlop
Fénybetűkkel írva.
Égessetek porrá,
Szórjatok a földre.
Dúsabb termő legyen
Magyar föld göröngye.

Szívem ássátok el
Téres rónaságra,
Hogy melegítse azt
Lázás forrósága.
Az aranykalászkok
Ott előbb megérnek,
Holtan is használják
Az emberiségnek.

Beteg volt Anyám!
Írta: Molnár György

Beteg volt Anyám, súlyosan
beteg,
Feküdt ágyában piros, lázasan:

Apámra nézett... Apám így
szólott
Hozzám: Eriggy az orvosért fiam!

Lehoztam utolsó zsák búzáinkat,
Nem nagy súly, mégis nyögött
szekerem.
Kihullott egy szem és
megcsókoltam
A Krisztus arcát a búzaszemen.

Eljött az orvos, meggyógyult
Anyám.
Én meggyőződve hiszem és
vallom:
Itt az orvos nem segített semmit,
Hanem az a csók a Krisztus
arcon.

Aratás most és régen
Írta: Fekete Sándor

Férfikarokban suhog a kasza,
S a gabona rogyva szédül sorba,
Kérges kezek nyomában egyre
nő:
Markok, kévék, kereszttek
csoportja.

Éget a nap. A meleg úgy játszik !
Játszi fényben trilláz a pacsirta.
A kiepedt, szomjas, jó öreg föld:
Aratók bús könnyét mohón issza.

Mindhiába! Nincs most víg
aratás,
Mint volt hajdan, valamikor
régén,
Most gondredőket von, szánt az
idő.
S könnyelábad szemünk
ürgében.

Valamikor nótás kedvvel vágtek
Ily megérett, terhes Istenáldást,
Hej, de most a szívek rejtekébe
Szomorúság verte fel tanyáját.

Nem oly rég még az esti
harangszó
Vegyült a víg aratók dalába,
S az ércbúgás megelegetten
Kulcsoltatta kezüket imára!

A nap násza
Írta: Molnár György

Forró tüzes csókkal ostromolja
A Nap reggeltől estig a földet,
Míg vágyó sugár-csókjait ontja,
Rőt avarrá égeti a zöldet.

A föl-leány enged a csábításnak,
Nap-ifjú égő vágya teljesül,
S ott, hol vége van a láthatárnak
Szerelmük véres nászban egyesül.

Paraszti bánat
Írta: Molnár György

A böjti szél szikkadtra fújta
földet,
Testébe mélyen belehasít ekém.
Irdatlan kérges csizmám ugart
dönget,
S ibolya illatot hoz a szél felém.

Gyí Rigó, Fecske és egyre fogy a
dolog,
Fent a kis pacsirta énekét fújja,
Templomi szózatába belezokog,
Paraszti szívemnek paraszti búja.

Magyar ugarra mért hull
verejtékünk?
Ki a pártfogónk, ki érti jajunk?
Szántunk-vetünk, jövőnk búsan
nézzük –
Mert fájdalom, másnak aratunk.

Parasztsors
Írta: Molnár György

Testem már elfáradt,
Elvettem búzámat.
Így könyörgök: magas Ég,
Ne jöjjön rá addig jég,
Míg aranykalásza reng,
S kaszám nyomán dől a rend.
A cséplőgép bűg vadul,
Érett szem a zsákba hull.
Patak partján kismalom
Kotyogását hallgatom.
Meg-megakad, meg kotyog –
Egy szem kevés, kettő sok.
Két pej lovam hazavisz,
Szekeremen van a liszt,

Ebből lesz majd a kenyér,
Piroshajú hófehér,
Kicsi szobám asztalán
Felszegi majd az Apám.
/Néha ölő is akad,
Ízesebb így a falat./
Ha így szépen végezem.
Újból előlről kezdem.

Feltámadunk
Írta: Molnár György

Egy szélroham a porszemet
Halálosan földre sújtja,
A másik ölébe veszi,
S fel, az Ég felé tör útja.

Porszem vagy ember, az egyik
Kezével földre sújt Isten,
Hogy majd a másikkal áldón,
Csendben, magához öleljen.

Ím lásd: a koporsó üres...
A halál nem úr mirajtunk.
Csak állomás: megpihenve
Tovább megyünk: feltámadunk!

Zrínyi földjén
Írta: Fekete Sándor

Valamikor – nagyon régen –
Duna, Dráva szögletében,
Zrínyi földje, csatatér volt,
Tanúja a kéklő égbolt.

Midőn egy porszemnyi rögöt
Magyar hős vére öntözött,
Zöldebb is a fű azóta,
Szebben virít a rózsa.

De az ajkak némasága
Nem nyílik ma fel nótára,
Mert e viharverte tájon
Integet felénk a járom.

Elült a dal, bús a róna,
Halotti csend a fonóba,
Zrínyi földjén, a dél végen:
Csillag sem ragyog, mint régen.

Kép az életből
Írta: Molnár György

Szederlevelet mentek szedni –
Hernyóknak, nagyobbacska
lányok,
/Tisztos távolban, bokrok mögött
Egy-pár kamasz, kúszott utánok./

Hangos viháncolással tolták
Egymást fel, fel a szederfára,
Aki lent volt, köténymadzagon –
Szépen felhúzták utoljára.

Vígan csicseregtek, daloltak,
Mintha seregélyhad lenne fenne.
Köténybe tépték a levelet,
Gubó árán lesz majd új selyem.

Egyszerre mégis felfigyelnek,
/Pár kamasz a fa alá kúszik/
Sikítanak: - Jaj a gyerekek !
S lefognak szoknyájuk ráncait.

Vízhordó lány
Írta: Molnár György

Megy, vizet merni – nagy sietve –
Süldő lány, a kerek kútra.
Fején viszi a vizeskannát
S beleragad ujjja.

A kút tükörébe pislant egyet,
S gyorsan feltekeri a vödröt,
Beönti, - mert ki sokáig lenéz,
Berántja az ördög.

Fejére emeli kannáját
S igazít egyet a tekercsen,
Fent hagyja egyik kezét, hogy a
Kanna le ne essen.

A másikkal – hátul – felhúzza
Szoknyáját – a sár el ne érje,
S kivillan egy-egy pillanatra
Alabástrom térde.

Visszavárlak
Írta: Fekete Sándor

Amióta nem láthatlak,
Olyan árva lettem!
Szívemben a bánat tombol,
Nincs egy nyugodt percem.
Nélküled az életem rab,

És csupa gyötrelem.
Miért kínozod a szívemet,
A lelkemet
Édes kicsi szentem?

Visszavárlak édes rózsám,
Nem tagadom, Téged,
Ami virág nálunk nyílik,
Mind odaadnám Néked,
Ráadásul a szívemet
Szívedért cserébe,
Csak még egyszer gyere vissza
Isten tudja:
Megbocsájtok érte!

Elmúlt évek tarlóján
Írta: Molnár György

Elmúlt évek kopár tarlóján
Szedegetem a búzaszemeket.
Halomba gyűl a régi csók,
mámor,
Minden: ami távolról integet
S amit felőrölt az élet-hámor.

Emlékvirágot kötnék csokorba:
Rózsaszínű boldog tegnapokat.
De hát a virágot eltapostam

S kezemben csak tövis és gyom
maradt...
Hogyan is köthetnék csokrot
mostan.

Hiába, a munkát abbahagyom...
Az, ami szép, tilos volt énnekem.
Bús- napokkal telt életem során,
Bánatommal, sírva járunk ketten,
Elmúlt évek kopár tarlóján.

Ha üstökös lehetnék....
Írta: Molnár György

Üstökös szeretnék lenni... s
fényes
Csóvával bejárni a Mindenség
Végzetlen, emberi szemnek
kényes,
S Észnek megoldhatatlan
kerületét.

Visszajönnék hamar... pár nap
múlva,
/háború lesz, jósolnak majd
megint.../
S én tűzcsóvámmal a Földre
hullva
Lesöpörném a szenvedést, a kint.

Úgy szeretnék
Írta: Fekete Sándor

Úgy szeretnék reményt kelleni,
A csüggedők fásult szívébe,
Hogy még egyszer jó kedv,
kacagás,
Űlne a gyász, bánat helyébe.

Szeretnék egy hálás hozsannát,
Zúgni, csodaszülő reggelen,
Mikor az ég kéklő peremén
Diadalunk napja megjelen.

Régi, dicső, szabad rónákon
Szeretnék látni délibábot,
Virág pompában feltámadni
Sírjából egy tiport országot.

Mennybe menetelem
Írta: Molnár György

Hatalmas máglyát építetek
álmaimból
S rákötözöm ifjúságom fehér
lovát,
Pogány táltosként piros vérét
veszem,
S alá teszem szí, mint izzó kovát.

Mint régi időkben ős Ábel áldozat
Füstje, torony oszlopban száll
felfelé,
S leég majd rólam minden, ami
csak bűn...
Megtisztultan érkezem az Úr elé.

Irigyeim
Írta: Fekete Sándor

Minden dicsőség,
Borostyán, babér csak az övé
legyen?
Önzésből vibráló dühvel
Mormoltak egy helyen.

Nekik arattam,
Mikor munkáim gyümölcséből
ettek,
Nem is sejtve- lesállásból
Orvul megköveztek.

Álltam a záport.
Meg nem inogva bízva-bízást
hittem,
Hogy velem van hú mesterem:
A jóságos Isten!

Itt és így születnek verseim
Írta: Molnár György

Egy rozoga asztal, egy rokkan
szék...

A szú tele-telefúrta apró lukkal
Mint a fagyos havat a lőtt serét.

Egy rágott végű toll s gyűrött
papír...

Kócos, búsuló fej hajlik rája,
Míg a kérges kéz, sok – sok
verset ír.

Enyém a fej, a kéz, asztal, s a
szék,

S ha olvasod versem jó olvasó,
El nem hinnéd és meg nem
értenéd,

Hogy míg kezem a betűket rója
Lélek- mozdonyom fel az égre
tör,

Mert Egyre fűti az Isten csókja

Ezért áldott a dal, mely itten
terem...

Lelkemet Isten fehérre festé,
És kérges csupán csak a
tenyerem.

Fekete országúton
Írta: Molnár György

Fekete országúton szegény legény
Lehajtott fejjel ballagok.
Felhőkből lógó szalagok.

A komor sötétbe olvad anyagom
Özvegy arca, s feketébe
Öltözik az erdő, mező, völgy,
halom...
S nincsen a sötétnek vége.

Isteni szikra pattan, csoda történt,
Anyagból kilép a lélek.
Végig látok a hosszú sor
jegenyén,
S a sötét egyre fehérebb.

Fekete országúton vándorlegény,
Ajka vígan dalra fakad,
Özvegyi fátyolát daccal levetvén,
Öröm fehérben megy, halad.

Ha eget és földet beborít a fény,
S minden ragyogó hóhér,
Megpihenhet végre a
vándorlegény,
Mert kínnal, bajjal célba ér.

Nem vagyok szegény
Írta: Molnár György

Emlékezem: sokszor megtörtént,
Hogy kikacagtam az éhséget
És vad, turáni dacú hősként
Vártam a bús, megváltó Véget.

Elfogyott a lelkemben a hit,
Gyűlöltem ki gazdag s jóllakott,
Gyűlölet pedig rosszra tanít,
De tettem a számra lakatot.

Az álmom szép volt – de semmi
más –
Aranyos vízen gyémánt ladik...
Hiszen úgy mondja a közmondás:
Éhes disznó makkal álmodik.

Leírtam sorba sok szép álmom,
S így születnek víg s bánat dalok,
Mostanában már úgy találok
Nem vagyok szegény, gazdag
vagyok.

**Vitéz nagybányai Horthy
Miklóshoz
/10 éves évfordulóra/
Írta: Fekete Sándor**

Méltó sarja dicső nagyoknak!
Meváltója e csonka honnak,
Boldogságtól reszket kebelem,
Ha e nevet hallom s rebegem.

Tombolt a vész, elmúlt sok
élet –

Jaj! Azok a romlott pribékek!
Beh örülten kaszált a halál,
E meggyötört szegény kis hazán!

Dicső lelked tétlen nem nézte,
Mint pusztul, vész e bús föld
népe,

Mert haragod bosszút kiáltott –
Bámulni láttam a világot!

És mi történt? Csodák-csodája!
Zászlót tüztél a vén Budára:
Ha nem jössz, vaj leng-e trikolor?
Rab volna ma nagy úr és a pór!

Hazám sorsán Veled
könnyezem:

Keserű még bizony a jelen,
De hiszem, hogy lesz még
kikelet,

S behegednek a sajtó sebek.

Ó ! Nagy Vezér ! Fajtam hős
fia,

Szálljon reád égi glória!
E földön, mely annyi hőst takar,
Legyen boldog végre a magyar.

Új idők hajnalán
Írta: Fekete Sándor

Új vetések nőnek a feltört ugaron.
De köztük a gaz is felburjánzik
nagyon.
És az élősdiék apró szívókát:
Falánkul a nemes növényekbe
mártik:
S azok megsárgulnak s
elhervadnak végre –
Sok magyar portáról nyomorúság
rí le!
Tétlen nézed Testvér? Hogy
lehetsz ily gyáva?
Új idők hajnalán: legény kell a
gátra!

Legény ki szembe néz, ha kell fél
világgal:
Kaszát, kapát forgat az izmos
karjában
S írtja gyökerestül mindazt, ami
káros,
Aranka és bogáncs: neki mindegy
már most!

Vesszen a magva is! Nincs mit
tétovázni,
Mélyítő ekével kell sírját
megásni!
Új idők hajnalán: legény kell a
gátra!

Legény kinek benőtt jó a feje
lágya:
S nem reterál vissza, mint félénk,
gyáva!
Bátran megy előre s a viharral
dacol
És a láthatáron szüntelenül gazol!
S utána megtisztult, üde szép
vetések
Hírnökei lesznek egy szebb és
jobb létnek.
Gyere Te is Testvér. Vesszen, aki
gyáva !
Új idők hajnalán: legény kell a
gátra!

Ha kitisztul végre s megújul a
vetés
És elszárad minden élőski
csenevész:

Akkor lesz, csak akkor – bőséges
aratás,
Megtelik a padlás, láda, lombár s
mi más!
És hálatelt szívvel dicsérjük a
napot,
Mely érlelte az ugarba szórt
magot!
Gyere te is Testvér! Már nincs
egyéb hátra:
Új idők hajnalán: legény kell a
gátra!

Már mennek ott elől: százezren
rohannak –
Régi, dicső zászlót büszkén
lobogtatnak:
Amelynek selymére, még
szennyfolt nem tapadt,
De amerre vitték: ottan áldás
fakadt!
Most is bevilágol a lángra gyúlt
Eszme:
Ködös éjszakába: sok bús magyar
szívébe!
Gyere Te is Testvér! Csapj fel
hamarjába!
Új idők hajnalán: legény kell a
gátra!

Majd ha együtt lesz az egész
magyar tábor –
És az eszménk tüze minden
szívben lángol:
Akkor megrohanjuk az ellenvár
fokát –
Tudom Isten, még nem láttak
olyan csodát,
Ha feltámadnának sírjukból a
vének –
Csodálva mondanák: ezek a
vitézek!
Gyere Te is Testvér! Tüstént az
ebatta!
Új idők hajnalán: legény kell a
gátra!

Movány, 1929.

Zárószó

Kedves Olvasó!

E két molványi parasztköltő versei, amik nyomtatásból, valamint kéziratokból kerültek elő, egy nemes cél érdekében kerültek kiadásra.

A molványi református templomban, - ahol a két költőt keresztelték - a harmónium tönkrement. A maroknyi gyülekezetnek (41 egyházfenntartó) nincs anyagi lehetősége új orgona vásárlására.

Ezért e könyvvel azokat szeretnénk megajándékozni, akik hozzájárulnak az orgonavásárlás költségeinek fedezéséhez.

Az adományokat köszönjük.

Isten gazdag áldását kérjük minden kedves adományozónak és olvasónak.

A molványi gyülekezet és testülete

Molvány, 2004. április 24.